

AIMO SALONEN

Maria Korhatti (vasemmalla) ja Katja Hämmäläinen saavat Vilho Korhosen keuhuja.

Vilho Korhonen hyökkäsi pelkoa vastaan puhumalla tuskastaan

Vuoden lopussa päättyy hanke, jolla on tavoitettu suuri määrä ikäihmisiä Joensuusta ja sen ympäristöstä

Aimo Salonen

Vilho Korhonen, 82, puhuu haastattelun aikana paljon painavaa asiaa.

– Näitä vetäjiä kohtaan tunnen suurta lämpöä. Nuoret ihmiset ovat lähteneet tekemään ponnelloksia näin arvokasta työtä, joka auttaa välttämään monia terveyskeskusreisua.

Vetäjillä Korhonen tar koittaa **Katja Hämmäläistä** ja **Maria Korhatta** ja arvokkaalla työllä vuoden lopussa päättävää kaksivuotista IHKUA. Ikämiehille hyvinvointia kulttuurista -hanke- ta, jossa Pohjois-Karjalan sosiaaliturvayhdistys, Joensuun kaupunki, Karelia-ammattikorkeakoulu ja Pohjois-Karjalan Kansanteatteri Pokka yhdistivät voimansa.

Hämmäläinen on toiminut hankkeen projektipäällikkö-

nä ja Korhatti on vastannut kulttuuritoiminnasta.

Korhonen on ehtinyt olla puolen vuoden ajan mukana Velmut-toiminnassa, jossa miehet itse vastasivat kaan Velmut on ollut ryhmä, missä on vältetty uskonnosta ja poliittisista puhumista, ja jossa on voitu jakaa vaikeita tunteita.

– Kuukaahan ei tule täydelliseksi. Minullakin on jäljellä kärsimättömyyttä ja suvaitsemattomuutta, mutta harjoittelua voi sitä, mitä hyötyä on siitä, että ottaa toiset ihmiset huomioon, Korhonen sanoo.

Katja Hämmäläinen jatkaa, että Velmuissa on ollut ajatuksena nimenomaan sosiaalinen siedätyks:

– Kun erilaisissa tilanteis-

sa olevat miehet tapaavat tois-

siaan, molempipuolisia ennakkoiluloja poistuu ja ymmärtämys lisääntyy. Jokainen on omalla osallaan persoonaa ja tuo ryhmään oman näkemyksensä ja osaamisensa.

IHKUN tiedotteesta pomp-paa esiin muun muassa käsitteet *yksinäisyyttä kokevat* sekä *kokemus nähdäksi* ja *kuulluksi tulemisesta*.

Yksinäisyyttä voi kokea, vaikka ympärillä olisi kuinka paljon ihmisiä. Nähdäksi ja kuulluksi tulemiselle taas on monenlaisia esteitä – ihmisten omiakin pelkoja siitä, mitä tapahtuu, jos he kertovat itselleen tuskallisia asioita.

– Ihmisistä välttämättä on tässä yhteiskunnassa vähenenyt. Arvelin, että nyt kun tässä elämässä alkaa jo peräntä näkyä, voisinkin antaa joihinkin elämästäni, kun olen niin paljon saanut, Korhonen sanoo.

– Siellä on ollut paljon vaikeita asioita, mutta nyt on poistunut pelko – niin kuoleman kuin elämänsikin pelko. Yritin saada puhumalla pois sen katkeruuden ja vi-

han, mikä minussa oli, ja se on tepsinyt.

Katkeruus ja viha alkoivat kaantua heti Korhosen lapsuudessa.

– Olen vuosimallia 1941. Meitä kasvatettiin pelolla, ja minä jouduin sosiaalisesti ulkopuolelle. Kelpasin kylällä lehmänhannan luontiin, mutta jos itse yritin jotain, minulle sanottiin, että ei se kannata, älä mene sinne.

Koulussa paineita kasaantui lukhätiröistä ja aamuisista navetavelvollisuuksista.

– Ennen kouluun menoa piti luoda paskoja, ja kun kaivosta loppui vesi, haisin kouluun mennessä lehmänpaskaa. Kun minulla oli lukhätirö ja kirjoitin taululle nöhrin ja vöstorökki, niin...

Lähtökohdat ovat ankeita, kun leimatuksi tulee jo lapsuudessa.

Korhosen pahoinvointia lisäsi hengellinen kasvatus, jossa korostui häpeä.

– Suojelin sitä nuortamiestä alkoholilla ja ajoin itсени lopulta niin kykeneväntämään tilaan, että en

pystynyt huolehtimaan itsestäni, Korhonen toteaa.

– Jouduin väärällä tavalla riippuvaiseksi muista ihmisistä. Sitteen sain oikeaa tietoa siitä, mitä kaikkea puhumattomuudesta oli kasautunut ja ymmärsin, että en olekaan Luojan syntinen hylätty.

Hyökkäsi nyt pelkoa päin kaikilla, missä liikkun, ja yritän viedä toisille valoa. Kun itseäni on yritetty kasvattaa pimeudessa, minun vetosi Katjan tai Marian käteeni antama lappu, jossa kerrotaan, että *Hyvä mies, kaipaako vaihtelua elämääsi*.

Velmut-ryhmässä Korhonen on muun muassa huolehtinut siitä, että aina on esiintymisiä, onpa se sitten laulu, runonlausuntaa tai mitä tahansa. Merkittävää on, että miehet eivät ole esiintyneet vain toisilleen, vaan ryhmät ovat käyneet muun muassa hoivakodeissa.

– Kyllä siellä on tapahtunut itsensä ylittämisiä, Maria Korhatti sanoo.

– Hankkeen aiheistosta nousee esiin, kuinka tärkeää ihmisille on se, että arkeen

tulee jokin positiivinen säde. Saamme muun muassa kommentin, että meidän jopa laulettiin siellä ja se sai minutkin esiintymään.

Vuoden loppuun saakka virallisesti kestävä IHK- KU -hankkeen ohjelmallinen päätöstilaisuus järjestetään kerhotalo Ruppilalla maanantaina 18. marraskuuta kello 11–14.30.

”

Yritin saada puhumalla pois sen katkeruuden ja vihan, mikä minussa oli.

Vilho Korhonen